

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17483/2025
26.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца „Generali Osiguranje Srbija“ а.д.о. Београд, чији је пуномоћник др Немања Алексић, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Живковић, адвокат из ..., ради регреса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15853/21 од 10.04.2025. године, у седници одржаној 26.12.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15853/21 од 10.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15853/21 од 10.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 15853/21 од 10.04.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 2040/19 од 20.11.2020. године, којом је одржано на снази решење о платном налогу Трећег основног суда у Београду П 7373/18 од 25.09.2018. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу, на име регреса, исплати 99.591,00 динар са законском затезном каматом почев од 20.02.2016. године до исплате, као и трошкове платног налога од 17.826,00 динара са законском затезном каматом од дана када се стекну услови за извршност пресуде до исплате, те обавезан тужени да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати 67.884,00 динара са законском затезном каматом почев од дана када се стекну услови за извршност пресуде, до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно

дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом, применом материјалог права из одредби члана 42, 43. и 82. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, чл. 185, 186. и 939. Закона о облигационим односима и чл. 460 Закона о парничном поступку обавезан је тужени да тужиоцу исплати 99.591,00 динара са законском затезном каматом од 20.02.2016. године, до исплате. Нижестепени судови су оценили да је тужени у обавези да тужиоцу исплати износ који је тужилац, по основу накнаде штете, исплатио оштећеном лицу, јер је тужени, након проузроковане саобраћајне незгоде за које је вештачењем утврђено да је искључиво одговоран, напустио лице места и тиме, као осигураник, изгубио права из осигурања.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да је побијана одлука и оцена о постојању обавезе туженог да тужиоцу исплати регресно потраживање у складу са правним схватањима и праксом ревизијског суда, који су изражени кроз одлуке Врховног суда донете у истоветним чињенично-правним споровима, па нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осигурано лице губи права из осигурања ако је возач после саобраћајне незгоде напустио место догађаја, а да није дао своје личне податке и податке о осигурању – према члану 29. став 1. тач. 7. Закона о обавезном осигурању у саобраћају. Према ставу 3. истог члана друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу ступа у права оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету за износ исплаћене накнаде, камату и трошкове поступка. Дакле, осигурано лице губи право из осигурања ако лице, које је управљало његовим возилом, напустило место догађаја, а није дало своје личне податке и податке о осигурању, па када осигуравач возила накнади оштећеном лицу претрпљену штету, стиче право да исплаћени износ потражује и од лица које је одговорно за штету. Напуштање места догађаја саобраћајне незгоде је од значаја у контексту испуњености регресних услова из члана 29. став 1. тачка 7. Закона о обавезном осигурању у саобраћају, док се одговорност за штету из става 3. истог члана односи на одговорност за штету коју је претрпело оштећено лице и та одговорност је на страни осигураника, односно власника предметног возила.

Наводи ревизије којима се указује да на то да суд погрешно тумачи одредбу члана 168. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и да тужени није био у обавези да сачека долазак полиције, не указују на потребу новог тумачења права у погледу услова за ступање друштва за осигурање у права оштећеног лица према лицу одговорном за штету за износ исплаћене накнаде, а то је када је возач који је после саобраћане незгоде напустио место догађаја и није дао своје личне податке и податке о осигурању (члан 29. став 1. тач.7 и став 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају).

Ревизијски наводи о погрешно утврђеном чињеничном стању услед битне повреде одредаба парничног поступка нису посебно разматрани, јер се по изричитој одредби члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије туженог у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.09.2018. године. Вредност предмета спора је 99.591,00 динар.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић